

CHVILKA PRO TEBE

1. Pořád hledám VÝZVY

10.05.2023 Chvilka pro tebe
strana: 24 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadle (2); Národním (2); Ostravě (2); divadla; moravskoslezského; moravskoslezském; Národního

Dříve mi přišlo trapný vystupovat s vlastními šansony. Říkal jsem si, že když člověk nezažije nějakou osobní tragédii, nemá ostatním co sdělovat.

Hraje, píše, skládá, zpívá, a to více než dobře. Přesto o sobě IGOR OROZOVIČ občas pochybuje. Myslím ale, že zcela zbytečně.

Jedenáctého května se představí v nové inscenaci Divadla Ungelt Brácha, jež vzešla z pera britského autora Simona Graye a která vypráví o milostném trojúhelníku, kdy do života dvou bratrů vtrhne osudová žena.

- Roli jste vzal, aniž jste četl scénář. Děláte to často?

Ne vždycky je možné scénář dostat do ruky hned, protože právě u divadelních her může být teprve v procesu překladu. Režisér Pavel Ondruch mi popsal, o čem hra je, a navíc jsme my herci měli ten nebývalý komfort vyjádřit se k tomu, s kým budeme hrát. A tak jsme se s Veronikou Kubařovou a Markem Němcem, dá se říct, vzájemně "nacastovali". S Pavlem Ondruchem jsme kamarádi, takže jsem v něj měl důvěru. Já bych ho zabil, kdyby to byla úplná kravina! Hra Brácha je ale tak neuvěřitelně dobře napsaná, jsou tam dokonale analyzované rodinné vztahy. V každé rodině je jistá temnota, ale nemusí to být temnota zlá. Uvnitř tohoto rodinného organismu se občas dějou věci, za které v podstatě nikdo nemůže.

- Váš kolega Marek Němec zmínil, že je někdy dobré "vykoupat se v temnotě"...

Jasně, nic proti tomu! A on pro to říkal i na to konto, že dlouho teď hrál role jiného typu. Nicméně někteří jiní kolegové – nem nemyslím Máru – si někdy z těch temných rolí dělají skoro až t terapii. Což moc nemám rád rád. Ačkoli jsem občas cholerik, bývám poměrně ně stabilní a ne nepotřebuju se emočně drásat. A to ani tehdy, když píšu hudbu hudbu nebo texty. Mám sice rád v vážné, temné šansony, texty na neradostné téma i patos, ale nedělám je proto, že bych z ze sebe potřeboval val něco vyzvracet na diváka. Nemám tendence ho otrávit s tím, co mám já za problémy.

- Režisér Pavel Ondruch Pav se jeví jako ve velký extrovert. Jak se vám s ním pracuje?

Když o hře mluví, je zapálený a posluchače dopuje svou energií. Ale na zkouškách je on ten uklidňující prvek. Při práci je velmi koncentrovaný, bere nás herce se všemi chybami a občas až trapnými problémy, které přinášíme i na zkoušky. Dokážeme být pěkně sebestředný. Pavel se snaží být ke všem tak shovívavý, že mu někdy odseknu: Nemluv na mě jako na dementa! To všechno ale samozřejmě s láskou. Jsme opravdu dobří přátelé a tohle zkoušení je radost!

- Přišla muzika současně s herectvím?

Vždycky jsem s ní trochu koketoval, dva roky jsem dokonce studoval muzikálové herectví. Psal jsem muziku a písničky, doprovázel se na piano, ale neměl jsem potřebu ani sebevědomí se se svou tvorbou někam tlačit. Zvolil jsem cestu činohry na DAMU, což mi dalo docela zabrat.

- Ale už na škole vznikl váš Cabaret Calembour...

S Milanem Šotkem, Jirkou Suchým a Lucií Polišíenskou ho děláme už patnáct let. V červnu budeme mít novou premiéru, kde s námi vystoupí už podruhé Ivan Lupták, taky spolužák. Každý večer teď sedím nad novými písničkami. Napsal jsem pro nás i malou operu i muzikál, tady jsem se vyřádl. A díky Cabaretu jsem postupně získával hudební sebevědomí. Dřív mi přišlo trapný vystupovat s vlastními šansony, říkal jsem si, že když člověk nezažije osobní tragédii, nemá co sdělovat.

- Kdy vás ten ostych přešel?

Spíš jsem se trochu hecnul. Vděčím za to i Vladanu Drvotovi ze Supraphonu, který mi od začátku fandil a pobízel mě, ať skládám a píšu. Když jsem pak během covidu natočil s Vladimírem Javorským a spoustou dalších kolegů klip Hippokratova armáda, byl to ten spouštěcí moment, kdy jsem si řekl: hele, ono to nějak jde! A konečně jsem si koupil svoje první pořádný klávesy! Samozřejmě že jsem měl klavír, ale ten s sebou nemůžete vzít. Najednou jsem mohl říct: Tak pojedu třeba na tenhle festival. Pak jsme uspořádali pořádnou velkoformátovou koncert v La Fabrice a už je to rok, co vystupujeme jako kapela Igor Orozovič & CO.

- Dotáhnete to i k desce?

Samozřejmě, ale to ještě chvíli potrvá. Zatím můžu nabídnout nový singl, který vyjde v květnu. Bude to krásný duet s Anetou Langerovou. Před pár dny jsme dotočili klip s režisérkou Veronikou Jelšíkovou a myslím, že to bude jedinečná záležitost!

- S Anetou jste se potkali v Ungeltu při představení Touha jménem Einodis.

Už tenkrát jsem si říkal, že bych s ní jednou chtěl něco dělat. A to se mi teď splnilo. Anetu v té písni uslyšíte zase trochu jinak, než jak je na ni publikum zvyklé. A když se vrátíme k desce, pomalu ji plánujeme někdy na příští rok. Pro mě je pořád zásadní živý hraní. Vyprodukovat desku je dřina, zvláště když mám stále angažmá a další závazky. Dneska je navíc taková přehršel a nadvýroba všeho, všichni něco chrlejí a pak to stejně nikdo neposlouchá. Není kam spěchat. Chci dělat radši míň věcí, ale pořádně. Ale samozřejmě ji dlužím našim posluchačům a taky chci, aby písně žily svým vlastním životem a lidé si je mohli pouštět.

- Jste ve stálém angažmá má v Národním divadle. Jaké ké je pro mladého herce... .

... ale já už taky nejsem úplně ú l ě mladej herec! Nacházím se ve věku, kdy vidím další dvě herecký generace pod sebou. Měl jsem angažmá v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, když mě oslovil Michal Dočekal z Národního v Praze. Tehdy se mi vlastně moc odcházet nechtělo, měl jsem tam skvěle rozjetou právě tu mladou kariéru a dostával krásné velké role. Ale pak jsem si řekl, že je dobré odejít v nejlepším. Ostravu mám pořád moc rád.

- A že Národní se neodmítá, jste si taky řekl?

Já ho napoprvé vlastně odmítl. Nebyla to pro mě ta největší meta. Spíš jsem se chtěl vrátit do Prahy. Do Národního divadla jsem nakonec nastoupil a jsem rád. Zároveň si ale užívám ty malé komorní pražské scény, jako třeba Ungelt. Je potřeba si udržet tu uměleckou hygienu, dělat i autorské projekty. Proto děláme Calembour, proto jsem udělal v Divadle pod Palmovkou svůj životní autorský projekt Bezruký Frantík a proto se teď soustřeďuju hodně na hudbu. Chci se posouvat dál a sám si hledám výzvy, abych neustrnul.

- Co je vaší metou?

Nikdy jsem žádné mety neměl, spíš jsem zkoušel, co mi půjde a co mě bude bavit, a snažil se dosáhnout nějaké úrovně, jak v herectví, tak i v muzice. Tak tohle jsou mé jediné mety.

- Je pro vás jiné stát na jevišti jako herec a pak na pódiu jako muzikant?

Naštěstí ne. Jsem zvyklý být před lidmi. Zpěv je v pohodě. Větší respekt mám z toho, když sedím u nástroje. Léta se mi u piana třásly ruce. Myslím, že trochu trauma z klavírních přehrávek na ZUŠce, kde člověk nesměl udělat chybu. Ale postupně získávám svobodu v tomhle nenuceném projevu, který připouští chybu – ať už u piana, nebo na jevišti jako frontman. V tom mi také pomohl Calembour. Když s Cabaretem vystupujeme v improvizacích sami za sebe, je to úplně jiné než stát na jevišti a být v roli. A podobné je to, když stojím před koncertním publikem. Jsem za Igora. Ale radši zpívám, než konverzuju s diváky. Z jeviště jsem herecky vyřáďenej. Ještě ale přede mnou je dlouhá cesta, abych dosáhl úplné uvolněnosti.

- Uvidíme vás v "Poldovi?"

Dokud můžu a neplatím tolik složenek, užívám si spíš t ty kreativnější věci. Ale zrovna nedávno jsem se nechal rád ne ukecat a pár dílů Poldy ještě uk natočím. A to hlavně kvůli na lidem, se kterými na seriálu lid spolupracuju, je to skvělá parta a vlastně zásadně vstoupili do mého života. Bude to poslední série, takové rozloučení. Odešel jsem tehdy, protože jsem chtěl zažít další výzvy a byl jsem zedřenej jako závit. Mám hodně představení a pak nesnáším na natáčení to ranní vstávání, do noci být v divadle a sotva stihnout usnout... Obdivuju lidi, co v tom jedou nonstop – mě by to zabilo.

- Co vám dělá radost?

Příroda. Zjistil jsem, že mám víc písniček o přírodě než těch milostných. Uklidňuje mě, že už je jaro, máme hraní s kapelou, což je pro mě velká radost. A pak přijde léto a s Cabaretem Calembour poprvé pojedeme na Colours of Ostrava s představením Lazarus, což je muzikál Davida Bowieho. Na festivalu pak zůstanu až do konce, to je taková moje letní tradice. Těším se taky na Letní scénu Musea Kampa, na představení Marta. Tady ale hraju jen na piano, což je pro mě zase úplně nový způsob existence na jevišti. A pak plánuju odjet na sever Indie, do Ladaku. Odstřihnu se. Aspoň na chvíli. *

Alida Horváthová

5x o Igorovi * Narodil se 7. července 1984 v Praze. * Po maturitě na gymnáziu studoval dva roky muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka a poté činohru na DAMU. * Tři roky působil v souboru **Národního divadla moravskoslezského** v **Ostravě**. Poté přijal angažmá v **Národním divadle** v Praze, kde je ve stálém angažmá d dodnes. * Účinkuje například v Divadle Komédie, a to v muzikálu Davida Bow Bowieho Lazarus, na Letní scéně Musea Kampa v představení Marta a v inscenaci Bezruký

Frantík v Divadle po pod Palmovkou, na kterém se autorsky podílel. Spoluzakládal soubor Cabaret Calembour a kapelu Igor Orozovič & CO CO. * Z řady filmů jmenujme Přání k narozeninám, Očitý svědek jme nebo snímek Milada, ze seriálů Devadesátky, Půlnoční zpověď, Polda anebo Živé terče terče.

Foto: S Anetou Langerovou natočil klip Je to dávno, vyjde 2. června.

Foto: Igor Orozovič, Veronika Kubařová a Marek Němec v nové inscenaci Divadla Ungelt Brácha.

Foto: Igor Orozovič a Pavol Smolárik v muzikálu Davida Bowieho Lazarus na prknech Divadla Komédie.

Foto: Jana Pertáková, Jan Malíř, Martin Kubica, mestskadivadlaprazska. cz

Dříve mi přišlo trapný vystupovat s vlastními šansony. Říkal jsem

Hraje, píše, skládá, zpívá, a to více než dobře. Přesto o sobě IGOR OROZOVIČ občas pochybuje. Myslím ale, že zcela zbytečně.

Jedenáctého května se představí v nové inscenaci Divadla Ungelt Brácha, jež vzešla z pera britského autora Simona Graye a která vypráví o milostném trojúhelníku, kdy do života dvou bratrů vtrhne osudová žena.

Roli jste vzal, aniž jste četl scénář. Děláte to často?

Ne vždycky je možné scénář dostat do ruky hned, protože právě u divadelních her může být teprve v procesu překladu. Režisér Pavel Ondruch mi popsal, o čem hra je, a navíc jsme my herci

Pořád hledám VÝZVY

měli ten nebyvalý komfort vyjádřit se k tomu, s kým budeme hrát. A tak jsme se s Veronikou Kubařovou a Markem Němcem, dá se říct, vzájemně „nacastovali“. S Pavlem Ondruchem jsme kamarádi, takže jsem v něj měl důvěru.

Já bych ho zabil, kdyby to byla úplná kravina!

Hra Brácha je ale tak neuvěřitelně dobře napsaná, jsou tam dokonale analyzované rodinné vztahy. V každé rodině je jistě temnota, ale nemusí to být temnota zlá. Uvnitř tohoto rodinného organismu

se občas dějou věci, za které v podstatě nikdo nemůže.

Váš kolega Marek Němec zmínil, že je někdy dobré „vykoupat se v temnotě“...

Jasně, nic proti tomu! A on to říkal i na to konto, že dlouho teď hrál role jiného typu. Nicméně někteří jiní kolegové – nemyslím Máru – si někdy z těch temných rolí dělají skoro až terapii. Což moc nemám rád. Ačkoli jsem občas cholerik, bývám poměrně stabilní a nepotřebuju se emočně drásat. A to ani tehdy, když píšu hudbu nebo texty. Mám sice rád vážné, temné šansony, texty na neradostné téma i patos, ale nedělám je proto, že bych ze sebe potřeboval něco vyzvracet na diváka. Nemám tendence ho otravovat s tím, co mám já za problémy.

Režisér Pavel Ondruch se jeví jako velký extrovert. Jak se vám s ním pracuje?

Když o hře mluví, je zapálený a posluchače dopuje

svou energií. Ale na zkouškách je on ten uklidňující prvek. Při práci je velmi koncentrovaný, bere nás herce se všemi chybami a občas až trapnými problémy, které přinášíme i na zkoušky. Dokáže mě být pěkně sebestředný. Pavel se snaží být ke všem tak shovívavý, že mu někdy odseknu: Nemluv na mě jako na dementa! To všechno ale samozřejmě s láskou. Jsme opravdu dobří přátelé a tohle zkoušení je radost!

Přišla muzika současně s herectvím?

Vždycky jsem s ní trochu koketoval, dva roky jsem dokonce studoval muzikálové herectví. Psal jsem muziku a písničky, doprovázel se na piano, ale neměl jsem potřebu ani sebevědomí se svou tvorbou někam tlačit. Zvolil jsem cestu činohry na DAMU, což mi dalo docela zabrat.

Ale už na škole vznikl váš Cabaret Calembour...

S Milanem Šotkem, Jirkou Suchým a Lucií Polišínskou ho děláme už patnáct let. V červnu budeme mít novou premiéru, kde s námi vystoupí už podruhé Ivan Lupták, taky spolužák. Každý večer teď

5x o Igorovi

- Narodil se 7. července 1984 v Praze.
- Po maturitě na gymnáziu studoval dva roky muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka a poté činohru na DAMU.
- Tři roky působil v souboru Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Poté přijal angažmá v Národním divadle v Praze, kde je ve stálém angažmá dodnes.
- Účinkuje například v Divadle Komedie, a to v muzikálu Davida Bowieho Lazarus, na Letní scéně Musea Kampa v představení Marta a v inscenaci Bezruký Frantík v Divadle pod Palmovkou, na kterém se autorsky podílel. Spoluzakládal soubor Cabaret Calembour a kapelu Igor Orozovič & CO.
- Z řady filmů jmenujme Přání k narozeninám, Očitý svědek nebo snímek Milada, ze seriálů Devadesátky, Půlnoční zpověď, Polda nebo Živé terče.

si, že když člověk nezažije nějakou osobní tragédii, nemá ostatním co sdělovat.

sedím nad novými písničkami. Napsal jsem pro nás i malou operu i muzikál, tady jsem se vyřádl. A díky Cabaretu jsem postupně získával hudební sebevědomí. Dřív mi přišlo trapný vystupovat s vlastními šansony, říkal jsem si, že když člověk nezažije osobní tragédii, nemá co sdělovat.

Kdy vás ten ostych přešel? Sníš isem se trochu hecnul

► Igor Orozovič a Pavol Smolárik v muzikálu Davida Bowieho Lazarus na prknech Divadla Komedie.

Vděčím za to i Vladanu Drvotovi ze Supraphonu, který mi od začátku fandil a pobízel mě, ať skládám a píšu. Když jsem pak během covidu natočil s Vladimírem Javorským a spoustou dalších kolegů klip Hippokratova armáda, byl to ten spouštěcí moment, kdy jsem si řekl: hele, ono to nějak jde! A konečně jsem si koupil svoje první pořádný klavýr! Samozřejmě že jsem měl klavír, ale ten s sebou nemůžete vozit. Najednou jsem mohl říct: Tak pojedete třeba na tenhle festival. Pak jsme uspořádali pořádný velkoformátový koncert v La Fabrice a už je to rok, co vystupujeme jako kapela Igor Orozovič & CO.

Dotáhnete to i k desce?

Samozřejmě, ale to ještě chvíli potrvá. Zatím můžu nabídnout nový singl, který vyjde v květnu. Bude to krásný duet s Anetou Langerovou. Před pár dny jsme dotočili klip s režisérkou Veronikou Jelšíkovou a myslím, že to bude jedinečná záležitost!

S Anetou jste se potkali v Ungeltu při představení Touha jménem Einodis.

Už tenkrát jsem si říkal, že bych s ní jednou chtěl něco dělat. A to se mi teď splnilo. Anetu v té písni uslyšíte zase trochu jinak, než jak je na ni publikum zvyklé. A když se vrátíme k desce, pomalu ji plánujeme někdy na příští rok. Pro mě je pořád zásadní živý hraní. Vyprodukovat desku je dřina, zvláště když mám stále angažmá a další závazky. Dneska je navíc taková přehra a nadvýroba všeho, všichni něco chrlí a pak to stejně nikdo neposlouchá. Není kam spěchat. Chci dělat radši míň věcí, ale pořádně. Ale samozřejmě ji dlužím našim

Igor Orozovič, Veronika Kubařová a Marek Němec v nové inscenaci Divadla Ungelt Brácha.

posluchačům a taky chci, aby písně žily svým vlastním životem a lidé si je mohli pouštět.

Jste ve stálém angažmá v Národním divadle. Jaké je pro mladého herce...

... ale já už taky nejsem úplně mladý herec! Nacházím se ve věku, kdy vidím další dvě herecké generace pod sebou.

Měl jsem angažmá v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, když mě oslovil Michal Dočkal z Národního v Praze. Tehdy se mi vlastně moc odcházet nechtělo, měl jsem tam skvěle rozjetou právě tu mladou kariéru a dostával krásné velké role. Ale pak jsem si řekl, že je dobré odejít v nejlepším. Ostravu mám pořád moc rád.

A že Národní se neodmítá, jste si taky řekl?

Já ho napoprve vlastně odmítl. Nebyla to pro mě ta největší meta. Spíš jsem se chtěl vrátit do Prahy. Do Národního divadla jsem nakonec nastoupil a jsem rád. Zároveň si ale užívám ty malé komorní pražské scény, jako třeba Ungelt. Je potřeba si udržet tu uměleckou hygienu, dělat i autorské projekty. Proto děláme Calembour, proto jsem udělal v Divadle pod Palmovkou svůj životní autorský projekt Bezruký Frantík a proto se teď soustřeďuju hodně na hudbu. Chci se posouvat dál a sám si hledám výzvy, abych neustrnul.

S Anetou Langerovou natočil klip Je to dávno, vyjde 2. června.

Uvidíme vás v „Poldovi“?

Dokud můžu a neplatím tolik složenek, užívám si spíš ty kreativnější věci. Ale zrovna nedávno jsem se nechal rád ukecat a pár dílů Poldy ještě natočím. A to hlavně kvůli lidem, se kterými na seriálu spolupracuju, je to skvělá parta a vlastně zásadně vstoupili do mého života. Bude to poslední série, takové rozloučení. Odešel jsem tehdy, protože jsem chtěl zažít další výzvy a byl jsem zedfenej jako závit. Mám hodně představení a pak nesnáším na natáčení to ranní vstávání, do noci být v divadle a sotva stihnout usnout... Obdivuju lidi, co v tom jednou nonstop – mě by to zabilo.

Co vám dělá radost?

Příroda. Zjistil jsem, že mám víc písniček o přírodě než těch milostných. Uklidňuje mě, že už je jaro, máme hraní s kapelou, což je pro mě velká radost. A pak přijde léto a s Cabaretem Calembour poprvé pojedeme na Colours of Ostrava s představením Lazarus, což je muzikál Davida Bowieho. Na festivalu pak zůstanu až do konce, to je taková moje letní tradice. Těším se taky na Letní scénu Musea Kampa, na představení Marta. Tady ale hraju jen na piano, což je pro mě zase úplně nový způsob existence na jevišti. A pak plánuju odjet na sever Indie, do Ladaku. Odstrihnu se. Aspoň na chvíli. ■

Alida Horváthová

Foto: Jana Peršáková, Jan Malif, Marín Kubica, mestiskadivadlapraska.cz

« zpět na začátek